

Artificial Intelligence (AI) and Halacha – Can a Robot Count Towards a Minyan?

Hillel Adler – Shabbat Nachamu 5783

IBM 701 - 1954

Artificial Intelligence (AI) –

The ability of computer systems to attempt to mimic the problem-solving and decision-making capabilities of the human mind.

- Data Science
- Robotics
- Computer vision
- Natural Language Processing

Smart Speakers - 2014

IBM's Deep Blue – 1990's

ChatGPT - 2023

“Write me a sonnet comparing parshat metzora to parshat noach”

In ancient scrolls, two tales of old I see,
Parshat Metzora and Noach they're named,
Their themes distinct, yet connected they be,
A tapestry of lessons wisely framed.

Noach, the ark's guardian, bold and just,
Amidst a world corrupted, he stood tall,
Divine decree, to gather righteous trust,
And save creation from impending fall.

Metzora, a tale of cleansing and light,
A blemish on the flesh, a mark of sin,
A path to purification shining bright,
From darkness, purification begins.

Noach and Metzora, stories profound,
One saved from floods, one cleansed, reborn, unbound.

IBM Spot - 2021

1. סנהדרין ס"ה ב

אמר רבא אי בעו צדיקי ברו עלמא שנאמר כי עונותיכם היו מבדילים וגו' רבא ברא גברא שדריה לקמיה דר' זירא הוה קא משתעי בהדיה ולא הוה קא מהדר ליה אמר ליה מן חבריא את הדר לעפריך

Sanhedrin 65b

Rava says: If the righteous wish to do so, they can create a world, as it is stated: "But your iniquities have separated between you and your God." In other words, there is no distinction between God and a righteous person who has no sins, and just as God created the world, so can the righteous. Indeed, **Rava created a man, a golem, using forces of sanctity. Rava sent his creation before Rabbi Zeira. Rabbi Zeira would speak to him but he would not reply. Rabbi Zeira said to him: You were created by one of the members of the group, one of the Sages. Return to your dust.**

2. בראשית ב'ז'

וַיִּצְרֶה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם עֹפֶרֶת מִן-הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשֵׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה:

Genesis 2:7

God ה' formed the Human from the soil's humus, blowing into his nostrils the breath of life: the Human became a living being.

3. תרגום אונקלוס על בראשית ב'ז'

וּבְרָא ה' אֱלֹהִים יֵת אָדָם עֹפְרָא מִן אֲדָמָתָא וַנִּפַּח בְּאַפּוּהִי נְשֵׁמַתָּא דְחַיִּי וַהֲוֵת בְּאָדָם לְרוּחַ מְמַלְלָא:

Onkelos Genesis 2:7

Hashem Elokim then formed the man, dust from the ground, and He blew into his nostrils the breath of life. And so man became a **living speaking soul**.

4. חידושי אגדות על סנהדרין ס"ה ב

ולא הוה קמהדר ליה כו'. לפי שכח הנשמה שהוא הדבור לא היה יכול לברוא ולפי שאין בו הנשמה שהוא הרוח העולה למעלה רק רוח החיוני שהיא ג"כ בבהמה היורדת למטה א"ל הדר לעפרך

5. אבן עזרא על בראשית א'כ"ו

נעשה אדם... ועתה אפרש דע כי כל מעשה בראשית לכבוד האדם נברא במצות השם. והצמחים הוציאה אותם הארץ והמים וכל נפשות החיות. ואחר כן אמר השם למלאכים נעשה אדם אנחנו נתעסק בו ולא המים והארץ ואחר שידענו שהתורה דברה כלשון בני אדם כי המדבר אדם גם כן השומע ולא יוכל לדבר איש דברים בגבוה עליו. או בשפל ממנו. רק על דרך דמות האדם. וכן אמר פי הארץ. יד הירדן. וראש עפרות תבל. וחלילה חלילה להיות דמות לשם. וכן אמר ואל מי תדמיוני. **ובעבור שנשמת האדם העליונה שאיננה מתה נמשלת בחיות' לשם. ושאיננה גוף והיא מלאה כולו וגוף האדם כעולם קטן. יהי השם מבורך אשר בגדול החל ובקטן כלה...**

Ibn Ezra on Genesis 1:26

LET US MAKE MAN... I will now explain. Note that all the works of creation came into being by God's command for the sake of man. Scripture relates that the earth and water brought forth plants and all living creatures. After all plants and living creatures had been created, God said to the angels, *Let us make man*; i.e., We, rather than the earth and water, will occupy ourselves with his creation. We know that the Torah spoke the language of man, for it was given to humans who speak and hear. Now a human being cannot speak of things above or below him without employing human terminology. Hence Scripture uses such terms as the mouth of the earth (Num. 16:30), *the hand of the Jordan* (Num. 13:29), and *the head of the dust of the world* (Proverbs 8:26). Far be it from us to believe that God has an image. Scripture clearly refutes such a notion by stating, *To whom then will you liken Me, that I should be equal* (Is. 40:25). **It is because man's upper soul is eternal and is compared in its existence to God and because man's soul is incorporeal and fills the body, which is a microcosm, in the same way that God fills the universe that Scripture states, in our image, after our likeness.** May God's name be blessed. He commenced with the macrocosm and concluded with the microcosm...

6. ספורנו על בראשית א':כ"ו

כדמותנו. בענין המעשיות שידמה במ קצת לפמליא של מעלה בצד מה שהם פועלים בידיעה ובהכרה. אמנם פעולתם היא בלתי בחיריית ובוזה לא ידמה להם האדם. ובקצת ידמה האדם לאל ית' הפועל בבחירה. אמנם בחירת האל ית' היא לעולם לטוב ולא כן הבחירה האנושית. ועם זה הנה האלהית על אופן נכבד מאד יותר מן הבחירה האנושית. ולכן אמר כדמותנו כמו דמותנו לא כדמותנו האמיתי:

Sforno on Genesis 1:26:4

כדמותנו, acting intelligently like the angels, **though from free choice**, not like the angels who act under Divine compulsion. In this respect, though the angels are celestial beings, they do not resemble man. In this respect man is a little more like G'd Himself than are the angels, though our habitat is in the "lower" regions of the universe. The principal difference between G'd's total freedom of action and that of man's is that G'd's freedom of action is always put to a constructive use, whereas man frequently abuses his G'd given freedom to oppose the expressed will of His Creator. At any rate, not being hampered by the limitations imposed by having a body, the qualitative freedom of G'd is far superior to that of man, and this is why the Torah uses the comparative כדמותנו, to show that the comparison is limited.

7. משנה תורה, הלכות תשובה ה':א'

רשות לכל אדם נתונה. אם רצה להטות עצמו לדרך טובה ולהיות צדיק הרשות בידו. ואם רצה להטות עצמו לדרך רעה ולהיות רשע הרשות בידו. הוא שפיתוב בתורה (בראשית ג כב) "הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע". פלומר הן מין זה של אדם היה יחיד בעולם ואין מין שני דומה לו בזה הענין שיהא הוא מעצמו בדעתו ובמחשבתו יודע הטוב והרע ועושה כל מה שהוא חפץ ואין מי שיצטב בידו מלעשות הטוב או הרע. וכיין שכן הוא פן ישלח ידו:

Mishneh Torah, Repentance 5:1

Free will is granted to all men. **If one desires to turn himself to the path of good and be righteous, the choice is his. Should he desire to turn to the path of evil and be wicked, the choice is his.** This is [the intent of] the Torah's statement (Genesis 3:22 : "Behold, man has become unique as ourselves, knowing good and evil," i.e., the human species became singular in the world with no other species

resembling it in the following quality: that man can, on his own initiative, with his knowledge and thought, know good and evil, and do what he desires. There is no one who can prevent him from doing good or bad. Accordingly, [there was a need to drive him from the Garden of Eden,] "lest he stretch out his hand [and take from the tree of life]."

8. משנה תורה, הלכות יסודי התורה ד':ח'

נֶפֶשׁ כָּל בְּשָׂרַיִם הִיא צוּרְתוֹ שֶׁנֶּתַן לּוֹ הָאֵל וְהַדְּעָת הַיִּתְרָה הַמְּצוּיָה בְּנֶפֶשׁוֹ שֶׁל אָדָם הִיא צוּרְתַת הָאָדָם הַשְּׁלֵם בְּדַעְתּוֹ. וְעַל צוּרְתָהּ זֶה נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵינוּ כְּלֹמֵר שֶׁתְּהִיָּה לוֹ צוּרְתָהּ הַיּוֹדְעַת וּמִשְׁגָּת הַדְּעוֹת שֶׁאֵין לָהֶם גֵּלִים כְּמוֹ הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם צוּרְתָהּ בְּלֹא גֵלִים עַד שֶׁיִּדְמָה לָהֶן. וְאֵינּוּ אוֹמֵר עַל צוּרְתָהּ זֶה הַנִּכְרָת לְעֵינַיִם שֶׁהִיא הַפֶּה וְהַחֹטֵם וְהַלְסָתוֹת וְשָׂאֵר רִשְׁמֵי הַגּוּף שֶׁזֶה תֵּאָר שְׂמָה. וְאֵינָה הַנֶּפֶשׁ הַמְּצוּיָה לְכָל נֶפֶשׁ חַיָּה שֶׁבָּהּ אוֹכֵל וְשׂוֹתָהּ וּמוֹלִיד וּמְרַגֵּשׁ וּמְהַרְהֵר. אֲלֵא הַדְּעָה שֶׁהִיא צוּרְתַת הַנֶּפֶשׁ וּבְצוּרְתַת הַנֶּפֶשׁ הַכְּתוּב מְדַבֵּר בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵנוּ. וּפְעָמִים רַבּוֹת תִּקְרָא זֹאת הַצּוּרְתָהּ נֶפֶשׁ וְרוּחַ. וּלְפִיכָה צָרִיךְ לְהִזָּהֵר בְּשִׂמּוֹתֵינָם שֶׁלֹּא יִטְעָה אָדָם בָּהֶן. וְכָל שֵׁם וְשֵׁם יִלְמַד מֵעַנְיָנוּ:

Mishneh Torah, Foundations of the Torah 4:8

The soul of all flesh is the form which it was given by God. The extra dimension which is found in the soul of man is the form of man who is perfect in his knowledge. Concerning this form, the Torah states [Genesis 1:26]: "Let us make man in our image and in our likeness" - i.e., **granting man a form which knows and comprehends ideas that are not material**, like the angels, who are form without body, until he can resemble them. [This statement] does not refer to the form of the body perceived by the eye - i.e., the mouth, the nose, the cheeks, and the remainder of the structure of the body. This is referred to as *to'ar* (appearance). It is not the soul found in all living flesh which allows it to eat, drink, reproduce, feel, and think. Rather, knowledge is the form of this [dimension of] soul and it is concerning this form of the soul, that the verse states: "in our image and in our likeness." Frequently, this form is referred to as *nefesh* or *ruach*. Therefore, one must be careful regarding these names, lest another person err regarding them. Each name reveals its characteristics.

9. Rav Soleveitchik – The Lonely Man of Faith

There is no doubt that the term "image of God" in the first account refers to man's inner charismatic endowment as a creative being. Man's likeness to God expresses itself in man's striving and ability to become a creator. Adam the first who was fashioned in the image of God was blessed with great drive for creative activity and immeasurable resources for the realization of this goal, the most outstanding of which is the intelligence, the human mind, capable of confronting the outside world and inquiring into its complex workings.* In

10. העמק דבר על בראשית א':כ"ו

נעשה אדם. לא אמר ה' נעשה נפש חיה כדמותנו. ואחר כך יקרא אדם. וכמו שכתוב באמת להלן ה' ב' ויקרא את שם אדם. אבל לשון נעשה אדם הוא שא"צ לקריאת השם. אלא תכונתו מורה כי הוא אדם. אבל א"כ קשה על מה כתיב אח"כ שקרא הקב"ה שם אדם. משמע שנצרך לקריאת שם וכמ"ש בשם שמים וארץ. אלא כך הדבר. דמשונה האדם מכל המינים. דכל המינים נבראו באופן שכל מין שוה בתכליתו ובתכונתו. משא"כ האדם עלה במחשבה שיהא בשתי תכונות. האחת יהא דבוק באלקיו עומד ומשמש בארץ כמלאך בשמים. והשני' שיהא מדיני ועושה צרכיו. אע"ג שמ"מ יעשה רצון ה'. אבל אינו במעלה הראשון. והנה בתכונה הראשונה הוא אדם ממילא מלשון אדמה לעליון. באשר הוא בדמות אלקים. והיינו שבו כלול כל כחות הבריאה והוא מושל בכל אותו מושל בכל פרט. משא"כ בן מלך שאינו בכור. והמלך עושה אותו. והרי הוא כמו בן הבכור של מלך שמושל כמו המלך. ומשום זה הכל מבינים שהוא בן המלך באשר רואים למושל באיזה פרט. ואת חבירו על פרט אחר. וכן לכל מושלי המלוכה. נמצא כולם ביחד דומים למלך אבל כל אי' בפ"ע אינו אלא בקריאת שם דומה למלך בזה הפרט שהוא מושל.

Haamek Davar on Genesis 1:26

"Let Us make man:" God did not say, "let Us make a being like an animal in Our likeness," and afterwards call [him] 'man;' and as it is actually written later in Genesis 5:2. But the phrase, "let Us make man," means that there is no need to *give* [man] this name; rather his character shows that he is man. But, if so, it is difficult: why is it written afterwards that the Holy One, blessed be He, called their name, man; which implies that there was a need to give a name, and as I wrote regarding the name, sky and earth (*shamayim ve'aretz*). **But rather the matter is like this - that man is different from all the species; since all the species were created in such a way that the species was unitary in its purpose and character; which is not the case for man, who rose in [God's] thought to be of two [types of] character. The one would be cleaving to his God, ready and serving in the world like an angel [does] in the heavens. And the second is [such] that he would be political and [take care of] his [own] needs; even though he would nonetheless do the will of God, it would not be on the level of the first. And behold, according to the first characteristic, he is automatically man (*adam*) based on the**

phrase 'I will be similar to the most High' (*edmee le'elyon*) - meaning that within him are included all the powers of the creation and he rules over everything. And behold, he is like the firstborn son of a king, who rules like the king. And because of this, everyone understands that he is the son of the king, in that they see him ruling over every detail. Which is not the case with a son of the king, who is not the firstborn; and the king [merely] makes him rule over some detail and his fellow over another detail, and so [too] with all those that govern the kingdom. It comes out that all of them together are similar to the king; but each one by himself is only similar to the king when he is given the name [of ruler] over that detail that he governs.

11. ברכות כ"ט ב:ז'

רבי אליעזר אומר כל העושה תפלתו קבע וכו': מאי "קבע"? אמר רבי יעקב בר אידי אמר רבי אושעיא: כל שתפלתו דומה עליו כמשווי. ורבנן אמרי: כל מי שאינו אומר בלשון תחנונים. רבה ורב יוסף דאמרי תרנייהו: כל שאינו יכול לחדש בה דבר.

Berakhot 29b:7

We learned in the mishna that **Rabbi Eliezer says: One whose prayer is fixed, his prayer is not supplication.** The Gemara asks: **What is** the meaning of **fixed** in this context? **Rabbi Ya'akov bar Idi said that Rabbi Oshaya said:** It means **anyone for whom his prayer is like a burden upon him**, from which he seeks to be quickly unburdened. **The Rabbis say:** This refers to **anyone who does not recite prayer in the language of supplication**, but as a standardized recitation without emotion. **Rabba and Rav Yosef both said:** It refers to **anyone unable to introduce** a novel **element**, i.e., something personal reflecting his personal needs, to his prayer, and only recites the standard formula.

12. משנה תורה, הלכות מתנות עניים י"א

חיבין אנו להזהר במצות צדקה יותר מכל מצות עשה. שהצדקה סימן לצדיק ורע אברהם אבינו שנאמר (בראשית יח יט) "כי ידעתיו למען אשר יצנה את בניו" (בראשית יח יט) "לעשות צדקה". ואין פסא ישראל מתכונן ונת האמת עומדת אלא בצדקה שנאמר (ישעיה נד יד) "בצדקה תכונני". ואין ישראל נגאלין אלא בצדקה שנאמר (ישעיה א כז) "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה":

Mishneh Torah, Gifts to the Poor 10:1

We are obligated to be careful with regard to the mitzvah of charity to a greater extent than all [other] positive commandments, because charity is an identifying mark for a righteous person, a descendant of Abraham, our patriarch, as [Genesis 18:19] states: "I have known him, because he commands his children... to perform charity." The throne of Israel will not be established, nor will the true faith stand except through charity, as [Isaiah 54:14] states: "You shall be established through righteousness." And Israel will be redeemed solely through charity, as [*ibid.* 1:27] states: "Zion will be redeemed through judgment and those who return to her through charity."

13. חכם צבי צ"ג

(א) נסתפקתי אדם הנוצר ע"י ספר יצירה כאותה שאמרו בסנהדרין רבא ברא וכן העידו על זקני הגאון מוהר"ר אליהו אבדק"ק חעלם מי מצטרף לעשרה לדברים הצריכין עשרה כגון קדיש וקדושה מי אמרינן כיון דכתיב ונתקדשתי בתוך בני ישראל לא מיצטרף או דילמא כיון דקיי"ל בסנהדרין המגדל יתום בתוך ביתו מעה"כ כאילו ילדו מדכתיב חמשת בני מיכל כו' וכי מיכל ילדה

והלא מירב ילדה אלא מירב ילדה ומיכל גדלה כו' ה"נ כיון שמעשה ידיהם של צדיקי' הוא הו"ל בכלל בנ"י שמע"י של צדיקי' הן הן תולדותם ונ"ל דכיון דאשכחן לר' זירא דאמר מן חבריי' את תוב לעפוך הרי שהרגו ואי ס"ד שיש בו תועלת לצרפו לעשרה לכל דבר שבקדושה לא היה ר' זירא מעבירו מן העולם דאף שאין בו איסור שפיכת דמים דהכי דייק קרא (אף שיש בו דרשות אחרות) שופך דם האדם באדם דמו ישפך דוקא אדם הנוצר תוך אדם דהיינו עובר הנוצר במעי אמו הוא דחייב עליה משום שפכ"ד יצא ההוא גברא דברא רבא שלא נעשה במעי אשה מ"מ כיון שיש בו תועלת לא היה לו להעבירו מן העולם א"ו שאינו מצטרף לעשרה לכל דבר שבקדושה כך נ"ל צבי אשכנזי ס"ט:

14. שאילת יעבץ, חלק ב פ"ב:א'

בדין הנוצר ע"י ס' יצירהבהא דמספקא ליה למר אבא בספרו (סימן צ"ג) בנוצר ע"י ספר יצירה אם מצטרף לעשרה. קשיא לי מאי קמבעיא ליה. אטו מי עדיף מחרש שוטה וקטן. דאינן מצטרפין. אע"ג דמבני ישראל הן ודאי. וחשובין כשאר אדם מישראל לכל דבר. חוץ מן המצות. וההורגן חייב. ואית להו דעתא קלישתא מיהא. וכ"ש הקטן דאתי לכלל דעת. ואפ"ה לא מצטרף. האי גברא דלאו בר דעה הוא כלל. צריכא למימר. מיהת בכלל חרש הוא. דהא אשתעי רבי זירא בהדיא. ולא אהדר ליה. הא ודאי גרע מניה. אלא שיש לדקדק. לכאורה נראה שהיה שומע דהא שדריה לקמיה דר"ז. אי הכי הוי ליה חרש השומע ואינו מדבר. שדינו כפקח לכל דבר. אבל אין זה נראה אמת. כי אם הי' בו כח השמיעה. היה ראוי גם לכח הדבור בודאי. ולא היה מהנמנע אצלו. אלא מבין ברמיזות וקריצות היה. כמו שמלמדים את הכלב לילך בשליחות. להוליך ולהביא מאומה מאדם אחר. כן שלחו לזה והלך. וכתוב בספר חס"ל שאין חיותו אלא כחיות הבהמה. ולכן אין בהריגתו שום עברה. א"כ פשיטא דאינו אלא כבהמה בצורת אדם. וכעגלא תילתא דמיברי להו לר"ח ולר"א.

15. דברים ה':י"ב-י"ד

(יב) שְׁמֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כְּאֲשֶׁר צִוָּה | ה' אֱלֹהֶיךָ: (יג) שֵׁשׁ יָמִים תַּעֲבֹד וְעַשְׂתָּ יוֹם כֹּל-מְלֶאכֶתְךָ: (יד) וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת | לַה' אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָל-מְלֶאכֶת אַתָּה וּבִנְךָ-וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ וְשׂוֹרְךָ וְחֲמֹרְךָ וְכָל-בְּהֵמַתְךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יָנוּחַ עַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ כַּמֶּוֹךָ:

Deuteronomy 5:12-14

(12) Observe the sabbath day and keep it holy, as your God ה' has commanded you. (13) Six days you shall labor and do all your work, (14) but the seventh day is a sabbath of your God ה'; you shall not do any work—you, your son or your daughter, your male or female slave, your ox or your ass, or any of your cattle, or the stranger in your settlements, so that your male and female slave may rest as you do.

16. בבא מציעא צ' ב

איתמר חסמה בקול והנהיגה בקול ר' יוחנן אמר חייב ריש לקיש אמר פטור רבי יוחנן אמר חייב עקימת פיו הויה מעשה ריש לקיש אמר פטור קלא לא הוי מעשה

Bava Metzia 90b:13

§ It was stated that the *amora'im* disagreed about the following case: If **one muzzled** an animal **with his voice**, by berating it whenever it tried to eat, **and** similarly, if **he led** diverse kinds of animals together **by means of his voice**, without performing any action, what is the *halakha*? **Rabbi Yohanan says** he is **liable**; **Reish Lakish says** he is **exempt**. The Gemara explains the reasoning behind their opinions: **Rabbi Yohanan says** he is **liable**, as he maintains that **the twisting of one's mouth** to speak is considered an **action**, albeit a slight one, whereas **Reish Lakish says** he is **exempt**, because a mere **voice is not** considered an **action**.

17. משנה תורה, הלכות סנהדרין והעונשין המסורין להם י"ח:א'

(א) אלו הן הלוקין. כל העובר על לא מעשה שחיבין עליו פרת ואין בו מיתת בית דין כגון אוכל חלב ודם וקמץ בפסח. וכן כל העובר על לא מעשה שחיבין עליו מיתה בידי שמים כגון אוכל טבל וכהן טמא שאכל תרומה טהורה. וכן כל העובר על לא שיש בו מעשה כגון אוכל בשר בחלב או לובש שעטנז. אבל לא שאין בו מעשה כגון הולך רכיל ונוקם ונוטר ונושא שמע שוא אינו לוקה:

Mishneh Torah, The Sanhedrin and the Penalties within Their Jurisdiction 18:1

(1) These are the individuals who receive lashes:a) anyone who transgresses a negative commandment punishable by *kerait*, but which is not punishable by execution by the court, e.g., a person who eats either fats, blood, or *chametz* on Passover,b) anyone who transgresses a negative commandment punishable by death at the hand of heaven, e.g., a person who eats *tevel*, or a priest who eats *terumah* that is ritually pure, while he is in a state of ritual impurity,c) anyone who involves a negative prohibition that involves a deed, e.g., a person who eats milk and meat or who wears *sha'atnez*.When, however, a prohibition does not involve a deed, i.e., a gossip, a person who takes revenge, or who bears a grudge, and a judge who hears a false report, a violator does not receive lashes.

18. תוספות על בבא מציעא צ' ב

רבי יוחנן אמר חייב עקימת שפתיו הוי מעשה - תימה דבפ' ג' דשבועות (דף כא.) אמר רבי יוחנן אומר היה רבי יהודה משום ר' יוסי הגלילי כל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו חוץ מנשבע ומימר ומקלל חבירו בשם והלא רבי יוחנן גופיה קאמר הכא דעקימת שפתיו הוי מעשה א"כ נשבע ומימר ומקלל חבירו בשם אמאי מחשיב אותן לאו שאין בו מעשה וי"ל דלא קאמר רבי יוחנן דעקימת פיו הוי מעשה אלא הכא משום דבדיבוריה קעביד מעשה שהולכת ודשה בלא אכילה כדאמרין בריש תמורה (דף ג:): אההיא דחוץ מנשבע ומימר ומקלל חבירו אמר ליה רבי יוחנן לתנא לא תיתני מימר דבדיבוריה קעביד מעשה ולהכי פריך הכא ר"י לריש לקיש ממימר דחשיב מעשה משום דבדיבוריה קעביד מעשה אבל נשבע לא עביד בדבוריה מעשה כדמוקי לה התם באכלתי ולא אכלתי...

19. משנה תורה, הלכות שכירות י"ג:ב'

כל המונע הבהמה מלאכל בשעת מלאכתה לוקה שנאמר (דברים כה ד) "לא תחסם שור בדישו". אָחַד שור ואָחַד כֵּל מִיָּד בְּהֵמָה וְסִיָּה בֵּין טְמֵאִין בֵּין טְהוֹרִין וְאָחַד הַדִּישָׁה וְאָחַד כֵּל שְׂאֵר הַמְּלָאכוֹת שֶׁל גְּדוּלֵי קַרְקַע וְלֹא נֶאֱמַר שׁוֹר בְּדִישׁוֹ אֶלָּא בְּהוֹנָה. וְהַחוֹסֵם אֶת הַפּוֹעֵל פְּטוּר. אָחַד הַחוֹסֵם אוֹתָהּ בְּשַׁעַת מְלָאכָה וְאָחַד הַחוֹסֵם אוֹתָהּ מִקֶּדֶם וְעָשָׂה בָּהּ מְלָאכָה וְהִיא חֲסוּמָה אֲפִלּוּ חֲסָמָה בְּקוֹל לִוְיָהוּ.

Mishneh Torah, Hiring 13:2

Whoever prevents an animal from eating while it is working should be punished by lashes, as Deuteronomy 25:4 states: "Do not muzzle an ox while threshing." The prohibition applies to an ox and to all other species of animals and beasts, whether a kosher animal or a non-kosher animal. Similarly, it applies with regard to threshing and all other types of work with produce. The Torah speaks about an ox threshing only to mention the most common instance. An employer is not liable if he muzzles a worker. He is, however, liable for muzzling an animal. This applies whether he muzzles the animal while he is working with it or muzzles it beforehand and works with it while muzzled. He is liable even if he "muzzles it" with his mouth.

20. שולחן ערוך, חושן משפט של"ח:ג'

א' החוסם אותה בשעת מלאכה ואחד החוסם אותה מקודם ועשה בה מלאכה והיא חסומה אפי' חסמה בקול לוקה:

21. ונתנה תוקף ד'

בראש השנה יפתבון, וביום צום כפור יחתמון. כמה יעברון, וכמה יבראון, מי יחיה, ומי ימות, מי בקצו, ומי לא בקצו, מי במים, ומי באש, מי בחרב, ומי בחיה, מי ברעב, ומי בצמא, מי ברעש, ומי במגפה, מי בחניקה, ומי בסקילה, מי ינוח, ומי ינוע, מי ישקט, ומי יטרף, מי ישלו, ומי יתנסר, מי יעני, ומי יעשיר, מי ישפל, ומי ירום. ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רע הגזרה.